

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Barbary Pořízkové právní věci žalobkyně: **NašiServis, s.r.o.**, se sídlem Vrbická 101/154, Ostrava, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017, č. j. JMK 107861/2017, sp. zn. S-JMK 87199/2017/OD/Př, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 40/2017 - 43,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 40/2017 - 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Mikulov (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 5. 2017, č. j. MUMI 17017438, rozhodl o tom, že se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistila, aby dne 27. 11. 2016 v cca 10:10 hodin v obci Mikulov na ulici Pavlovská 64 při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená uvedeným zákonem. Porušená povinnost spočívala v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dosud nezjištěný řidič vozidla RZ X jel v uvedeném místě (kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h) rychlostí 60 km/h. Za to byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala stěžovatelka

odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). V ní mj. namítala, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, neboť důkaz výstupem z rychloměru je nezákonný. V šetřeném případě mělo k protiprávnímu jednání dojít dne 27. 11. 2016, nicméně k ověření rychloměru došlo až poté. To dokládá Ověřovací list č. 256/16, vystavený dne 5. 12. 2016 (dále jen „ověřovací list“), který uvádí, že rychloměr byl ověřen pro období od 5. 12. 2016 do 4. 12. 2017. Měření tak nebylo provedeno ověřeným rychloměrem, a nebylo proto možné přihlížet k jeho výsledkům. Důkaz výstupem z rychloměru byl pořízen v rozporu s právními předpisy a byl důkazem nepřípustným.

[3] Krajský soud shledal uvedenou žalobní námitku nedůvodnou. Uvedl, že není podstatné pouze datum účinnosti ověřovacího listu, ale zejména jeho obsah. V bodu 6 ověřovacího listu je uvedeno: „*Provedené zkoušky měřidla prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti (viz Certifikát o schválení typu stanoveného měřidla č. 0111-CS-C005-11 ze dne 21. 2. 2011. Revize 1 ze dne 10. 12. 2014, Revize 2 ze dne 25. 2. 2016. Tato revize nahrazuje v plném znění všechny předchozí verze tohoto schválení).*“ Dle krajského soudu je zjevné, že rychloměr byl pravidelně ověřován a předchozí revize kontinuálně pokračovaly až do doby vydání předmětného ověřovacího listu. Pokud poslední revize nahrazuje revize předcházející a vyplývá z ní, v jakém období bylo zařízení ověřováno, není důvod, aby soud formalisticky rušil rozhodnutí správního orgánu jen proto, aby došlo k zařazení předcházejícího ověřovacího listu, o kterém je prokázané, že byl vydán.

[4] S ohledem na to, že krajský soud neshledal důvodnými ani ostatní žalobní námitky, žalobu stěžovatelky zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatelka kasační stížností napadá rozsudek krajského soudu pouze v rozsahu posouzení žalobní námitky, že měření rychlosti bylo provedeno neověřeným rychloměrem.

[6] S názorem krajského soudu se neztotožňuje. Má za to, že ověřovací list dezinterpretoval. Ověření, které je součástí správního spisu nenahrazuje veškerá dříve provedená ověření. Citovaná pasáž z ověřovacího listu se vztahovala k Certifikátu o schválení typu rychloměru, tj. k certifikaci rychloměru. Certifikát o schválení typu rychloměru však nelze zaměňovat s ověřovacím listem rychloměru. Certifikát o schválení typu rychloměru se vydává k danému typu rychloměru. Představuje určitý atest toho, že daný typ rychloměru je schválen k užívání na území ČR. Není přitom zkoumána funkčnost konkrétního kusu, ale typu modelu rychloměru. Certifikát je v zásadě vydáván jeden při uvedení rychloměru na trh, přičemž může být měněn revizemi. Naopak ověřovací list rychloměru zkoumá jeden konkrétní kus rychloměru, přičemž příslušná certifikační autorita kontroluje, zda je daný kus technicky v pořádku, má požadované metrologické vlastnosti, případně jej nastaví či seřídí a následně ověřovacím listem osvědčí, že další rok bude rychloměr fungovat. Schválení typu a ověření tedy nelze zaměňovat. Rychloměr, kterým byla rychlost změřena, ověřen nebyl. Nemohl tedy být použit jako

podklad pro stanovení sankcí. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou a odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, své rozhodnutí, své vyjádření k žalobě a rozsudek krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.")]. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil jedinou stížní námitku spočívající v tom, že měření bylo provedeno neověřeným rychloměrem, neboť ověřovací list, který je založen ve spise, neprokazuje, že rychloměr byl ověřen ke dni provedení měření.

[11] Podle § 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii"), stanoví Ministerstvo průmyslu a obchodu vyhláškou stanovená měřidla podléhající povinnému ověřování s ohledem na jejich význam pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní. Podle bodu 2. 2. 1 přílohy vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška"), jsou stanoveným měřidlem [ve smyslu § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii] také [s]*ilniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu.*

[12] Použitý silniční rychloměr RAMER10 T je bezpochyby silničním rychloměrem používaným při kontrole dodržování pravidel silničního provozu ve smyslu bodu 2. 2. 1 vyhlášky, a je tedy stanoveným měřidlem. Podle § 11 odst. 1 zákona o metrologii [s]*tanovených měřidel může být používáno pro daný účel jen po dobu platnosti provedeného ověření. Novému ověření však tato měřidla již nepodléhají, pokud prokazatelně přestala být užívána k účelům, pro které byla vyhlášena jako stanovená.*

[13] Nejvyšší správní soud zjistil, že ve správním spise je založen ověřovací list č. 256/16, vydaný dne 5. 12. 2016. V ověřovacím listu je výslovně stanovena doba platnosti ověření 1 rok podle vyhlášky. Doba platnosti ověřovacího listu, respektive ověření tedy trvala od 5. 12. 2016 do 4. 12. 2017.

[14] V rozsudku ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017 - 56, Nejvyšší správní soud mj. uvedl: „*Používá-li policie k měření rychlosti jízdy motorového vozidla stanovené měřidlo ve*

smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v rozhodném znění (dále jen „zákon o metrologii"), je toliko povinna v intencích odkazovaného zákona činit tak v době platnosti provedeného ověření měřidla (§ 11 odst. 1 ve spojení s § 9 téhož zákona)." Současně však uvedl, že „[p]*olicie je nicméně oprávněna (právě s ohledem na obecné zmocnění dle § 79a zákona o silničním provozu) užít i jiných měřidel než právě stanovených měřidel ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o metrologii.*" Nejvyšší správní soud pak dospěl k závěru, že „*příslušný typ měřidla lze fakticky použít jak v rámci podmínek pro něj vydané certifikace, tak i mimo tento rámec. Jelikož, jak uvedeno výše, policie není povinna měřit rychlost motorových vozidel toliko za užití schválených měřidel, nejedná protiprávně, použije-li jinak stanoveného měřidla způsobem, který nevyhovuje podmínkám certifikace. Poněkud paradoxně by tedy v případě měření na větší než certifikovanou vzdálenost nebylo třeba trvat ani na ověření měřidla ve smyslu § 9 zákona o metrologii, neboť tato povinnost je dána toliko při užívání stanoveného měřidla (za které nelze v případě nedodržení podmínek certifikace měřidlo v dané situaci označit). Takové skutečnosti by pak přirozeně našly odraz ve vypovídací hodnotě uvedeným způsobem opatřeného důkazu.*" V daném případě byla posuzována situace, kdy došlo k překročení maximální doporučené vzdálenosti měření o cca 6 %, přičemž maximální vzdálenost měření byla stanovena pouze s ohledem na možnost záměny měřených vozidel a neměla faktický vliv na přesnost měření konkrétního vozidla. Za situace, kdy k záměně dojít nemohlo, pak logicky nebyly dány pochybnosti o správnosti měření, které bylo provedeno certifikovaným a řádně ověřeným přístrojem.

[15] V nyní posuzovaném případě je ovšem situace jiná. Ze správního spisu nevyplývá, že by měření bylo provedeno stanoveným měřidlem po dobu platnosti provedeného ověření. K potenciálnímu protiprávnímu jednání totiž došlo před dobou platnosti uvedenou v ověřovacím listu. Žádná jiná listina prokazující ověření rychloměru v době provedení měření pak součástí správního ani soudního spisu není. Ve smyslu výše citovaného rozsudku je pak nezbytné tuto skutečnost zohlednit při zvážení vypovídací hodnoty provedeného měření. Ze správního spisu není vůbec zřejmé, že by rychloměr byl schopen podávat dne 27. 11. 2016 (před dobou platnosti ověřovacího listu) přesné výsledky měření. Výstup z rychloměru proto nelze na podkladě shromážděných důkazních prostředků považovat za důkaz prokazující rychlost vozidla RZ 8T3 6286 v uvedeném místě a čase. Ve správním spise totiž absentuje důkazní prostředek, který by prokazoval, že se jednalo o řádně ověřené stanovené měřidlo ve smyslu zákona o metrologii.

[16] Nelze se přitom ztotožnit s argumentací krajského soudu. Ověřovací list sice odkazuje na Certifikát o schválení typu stanoveného měřidla a jeho následné revize, nicméně se jedná pouze o odkaz na požadované vlastnosti rychloměru. V ověřovacím listu se uvádí, že: „*Provedené zkoušky měřidla prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti (viz Certifikát o schválení typu stanoveného měřidla č. 0111-CS-C005-11 ze dne 21. 2. 2011. Revize 1 ze dne 10. 12. 2014. Revize 2 ze dne 25. 2. 2016. Tato revize nahrazuje v plném znění všechny předchozí revize tohoto schválení).*" Z citovaného tvrzení nevyplývá nic jiného, než že ověřením bylo zjištěno, že vlastnosti konkrétního kusu měřidla odpovídající obecně certifikaci tohoto typu měřidla a jejím následným revizím. Z citované pasáže ovšem nelze dovozovat platnost předchozích ověření samotného rychloměru.

[17] Krajský soud tedy pochybil, když dospěl k závěru, že ze spisového materiálu vyplývá ověření rychloměru ke dni 27. 11. 2016. V dalším řízení proto bude nutné, aby

krajský soud doplnil dokazování za účelem zjištění, zda rychloměr byl dne 27. 11. 2016 použit po dobu platnosti ověření ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o metrologii. Dle Nejvyššího správního soudu se nejedná o odstraňování nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které by nemohlo být napraveno v řízení před krajským soudem. Sám žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že správní orgán I. stupně disponuje ověřovacím listem s odpovídající dobou platnosti. Doplnění dokazování ověřovacím listem s relevantní dobou platnosti krajským soudem tedy v posuzovaném případě nijak nevybočuje z mantinelů vytyčených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71. Pouze v případě, že by byly zjištěny nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, bylo by nezbytné zrušit rozhodnutí správních orgánů. O takovou situaci se však v posuzovaném případě nejedná. Doplnění dokazování o ověřovací list s relevantní dobou platnosti je toliko reakcí na nové námitky vznesené stěžovatelkou teprve v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Přestože měla stěžovatelka možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí správního orgánu I. stupně, případně uvést relevantní skutkové námitky v odvolání proti tomuto rozhodnutí, žádné z těchto možností nevyužila. Evidentně tedy v rámci správního řízení neměla za to, že by pro zjištění skutkového stavu věci bylo třeba provést další důkazy nad rámec důkazů obsažených ve správním spise. První skutkové námitky stěžovatelka uplatnila právě až v žalobě. Zejména s ohledem na pasivní přístup stěžovatelky, který se jeví do značné míry účelovým, je na místě vypořádat žalobní námitky s případným doplněním dokazování. Správní orgány totiž založily své závěry na důkazech, jež nebyly v průběhu správního řízení zpochybněny. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila skutkové námitky až v žalobě, je na krajském soudu, aby toliko doplnil provedené dokazování, aniž by musel rozhodnutí správních orgánů rušit.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[19] O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[20] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu